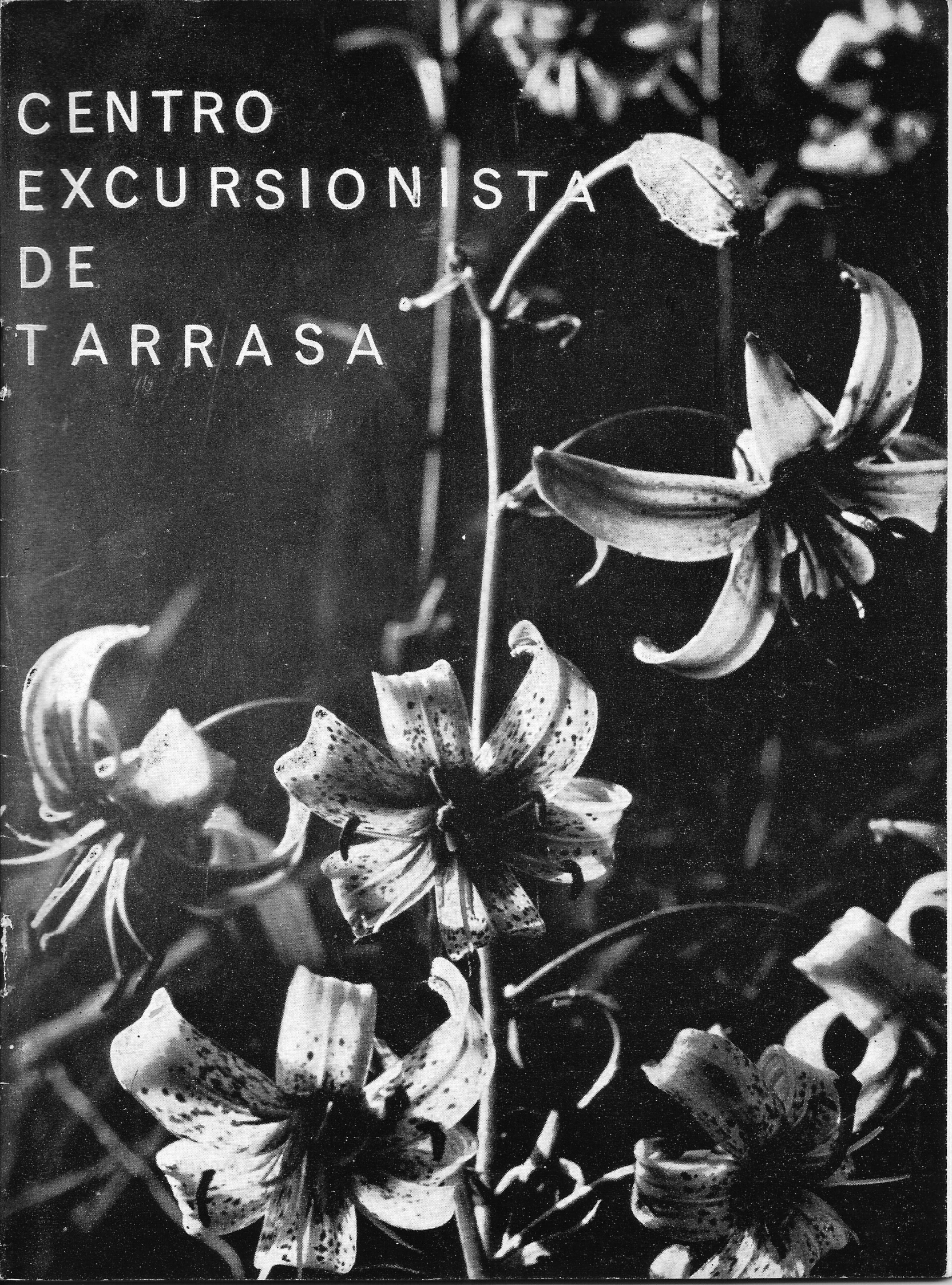

CENTRO
EXCURSIONISTA
DE
TARRASA

PORTADA:

"LILIUM MARTAGON" - MARCORI

FOTO: F. ESTRADA I VILALTA

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

ADHERIDO A LA FEDERACIÓN CATALANA DE MONTAÑISMO Y FEDERACIÓN CATALANA DE ESQUI

Circular para los socios - N.º 120

Octubre-Diciembre 1965

La nit més bella

*El camí es féu de nit, per les senderes
il·luminades per un estel fulgent.
Tot l'herbei era florit d'argent,
per prades, serrats i tresqueres.
El rou tenia llüissors d'encanteri,
i l'arbreda plena d'hivernals brancalls
de lluna i celístia —claror d'esquinçalls—.
Desmai de llum miraculós i eteri!
La nit era plena de remors d'abril.
Esclat de poncelles i la xerradissa
de niuada sorpresa, dins la bardissa,
i la siringa del rabadà gentil
que s'oïa corriol enllà, i l'esquella
ramadera que venia pel pendís,
i la simbomba de so roncaire i llis...
Pastors i vianants, tots mirant l'estrella!
Anaven temorencs, més plens d'alegria.
Airecel d'ales, i veu celestial
pregonava: «Déu és nat en un cortal
prop de Betlem» Llumener de profecia.*

*I de balmes, llogarrets i de masies
sortia tothom. I es fonia el gebre
dels caminois tan segurs, del meu pessebre,
que tots convergien davant del Messias.*

Francesc POSES

Les flors de muntanya

Qui no s'ha fixat mai tot fent camí per les valls o pujant una muntanya, en les flors i la vegetació que troba al pas?

No sols és agradable, sinó curiós i alligador fer-ho, además d'una forma global, amb detall. Llavors, un descobreix i distingeix per les plantes que algunes valls o muntanyes, independent de l'estructuració són de semblants característiques, com clima, alçada, orientació, composició de la roca o terreny, mentre altres no guarden pas semblança.

Per damunt de la zona dels cultius, els més alts els sembrats, fins arribar al límit de la zona de les neus eternes on la vegetació deixa de tenir-hi vida, hi trobem que el món vegetal es divideix encara que no pas amb una delimitació perfecta i també degut a influències locals, en els següents estatges.

ZONA DE	ORIENTACIO NORD	ORIENTACIO SUD
Criptògrames	alt. 3.100 a 3.600 m.	3.500 a 3.900 m.
Herbeis	» 2.500 a 3.100 »	3.000 a 3.500 »
Prats	» 1.700 a 2.500 »	2.600 a 3.000 »
Arbustes	» 1.400 a 1.700 »	1.800 a 2.600 »
Fulles persistents	» 1.100 a 1.400 »	1.400 a 1.800 »

El veritable domini de la flora alpina es dona en el límit superior dels arbres, és a dir, en les zones senyalades dels arbustes, prats i herbeis.

En la zona de les criptògrames, que acaba on hi han les neus eternes, les plantes de flors hi són escasses, mes hom hi troba molses, líquens i algues.

Naturalment, dins de cada zona l'estructura geològica del terreny és determinant de la vegetació. Així, els terrenys calcaris són molt més rics en espècies que els terrenys granítics, desenrotllant-se en cada un d'ells les plantes que els són pròpies. Igualment, a les valls orientades al Sud s'hi dona altra flora que en les valls isolades de migdia per altes cadenes de muntanya.

Sols limitats els coneixements a les regles essencials de la vegetació i a les espècies que més es donen, sense entrar en el refinament de pretendre descobrir sobre el terreny qualsevol planta rara o excepcional que pugui donar-se, és possible gaudir plenament en tot moment i en qualsevol lloc de la bellesa de la natura.

I ja en aquest punt, bé puc dir jo que amb el bagatge de simples estudis que en mi provenen i s'enriqueixen majorment amb l'observació detinguda, que tot pujant una muntanya quantes vegades he sentit el goig de trobar-hi en el lloc més humil o més amagada, la flor coneguda per mi, hi he sentit el delit de cercar-hi aquella altra que bé pot donar-s'hi.

Així, les flors seran missatgeres entre vosaltres i la vall o la muntanya, que ja no us serà desconeguda.

Deixareu en tot moment de sentir la solitud que la muntanya o la vall per la forma o la ambientació dóna, en trobar-hi en cada pas, oberta, la flor riallera, tendra.

Adhuc elles us guiaran en el vostre camí, donant-vos l'alçada, 2.000 m., 2.500 m., 3.000 m., i orientant-vos si us trobeu en una cara N. o a la soleia.

En la frescor del verd de les fulles, dels prats estesos talment catifes, hi descansareu els ulls de l'esclat de les neus i del sol que sega el mirar.

Omplireu la retina dels colors més purs, sobretot blaus, grocs, blancs i rogencs, en infinitat de matisos. Des del blanc de l'edelweis, flor de neu, flor de la mort que brilla freda com l'argent, a la dolça genciana que esmalta roquissers i pasturatges amb les seves perles d'un blau profund, un blau intens, únic, indescriptible.

Es en l'alta muntanya on es donen jardins d'una infinita riquesa de colors, meravellosament resistents als rigors del clima, que prosperen en els deserts pedregosos, ben aprop de les glaceres, malgrat les amenaces del fred, de la calor i de tots els capricis del temps.

En la pobresa i en la lluita, hom es manté alerta i fort.

D'aquí que la bellesa i fecunditat en el més petit bri d'herba són símbols del triomf de la vida. Perquè els vents s'emporten les llavors i allà on elles cauen, un esclat de vida s'esforça en germinar. Per difícils que siguin les condicions, una sola llavor entre mils, s'asenta, neix, creix, triomfa i produeix flors, colors i fruits, a despit de la parsimònia i l'adversitat.

Salvador PRAT

Rutes d'esquí

I

Resulta apassionant la pràctica de l'esport blanc, en pistes trosejades per gran munió de rastres d'esquí on domina la constant d'uns mateixos horitzons.

Aquella mateixa passió, complementada amb la varietat d'un paisatge immaculat i desconegut, i l'emoció d'un llarg i espectacular descens premi a l'esforç esmerçat, omple de joia l'esperit muntanyenc més exigent.

Esquí de muntanya; heus ací uns mots que mai sobrevalorarem prou. Sols a l'abast de minories, condensa la plenitud d'uns objectius exempts de tot snobisme.

Es immens i no massa apartat, el camp d'acció on el muntanyenc esquiator podrà reprendre íntim diàleg amb aquella mateixa muntanya, coberta ara amb son mantell d'ermini.

Permeteu amics lectors, descórrer el vel d'una regió no massa freqüentada, la qual ofereix un sens fi de possibilitats per a la pràctica de l'esquí.

En el Pallars Sobirà, entre els estreps meridionals de la Vall Ferrera i els límits de l'Alt Urgell, fent-li costat a l'est les serres frontereres amb Andorra, s'hi troba un nucli orogràfic que mitjançant magnífics itineraris pot recórrer's amb esquís, sense massa dificultats.

L'entrellaçament de diverses sortides dedicades a la regió esmentada ens ha permès obtenir-ne una visió bastant completa. I perquè no dir-ho; amb l'ànim disposat a que els adeptes en aquesta modalitat de «fer muntanya», sentin com jo la força d'atracció per aquests indrets, em permetré descriure alguna d'aquestes travessades.

Indistintament podem escollir l'inici dels itineraris, per les vessants dels rius Noguera Pallaresa (Pallars Sobirà) o del Valira (Andorra). Per ésser fidel al record, ho faré en cada cas d'acord amb la realitat.

ABRIL DEL 1958

1.^a jornada

**PAL (Andorra) - COLL DE LA BOTELLA - COMA DE SETURIA -
PORT DE CABUS i TOR (Pallars Sobirà)**

Una immensa nevada ho ha blanquejat tot. Just ha vingut que els vehicles poguessin fer el trajecte que separa Les Escaldes del petit llogarret de Pal, situat sobre els 1.550 m. d'alçada.

Impossible identificar el traç de camí que deu menar-nos al Coll de la Botella (2.091 m.) La neu nova, profunda i molla imprimeix un pas lentíssim i fatigós. La inclinació del trajecte, sobre el que s'hi ajau un bon gruix de neu, ens fa témer la possibilitat de l'allau.

Prop del Coll, un vent glaçat bat contra la cara algun borrelló de neu que comença a caure. La nevada s'ha fet intensa tan sols arribats al Coll, que apareix embolcallat d'una grisor feréstega.

Encetem el primer descens de la jornada, enfilant els esquís vers la Coma de Seturia (1.760 m.), evocadora d'un encís poètic verdaguerià inspirat en moments que la gran simfonia floral, és reina i senyora del lloc.

Ha finit la davallada al topar amb la primera borda, providencial refugi on ens guarim esperant millor temps. Es convenient no llençar-se vers el fons de la Coma aigües avall del riu d'Os, car hem de tornar a enfilarnos per aconseguir el Port de Cabús. Evidentment és molt difícil vèncer la temptació de deixar-nos descórrer pales avall; cal tenir en compte, però, que perdre desnivell en les curses d'esquí, suposa sempre evitar un esforç en grau superlatiu.

Les condicions meteorològiques milloren i l'ascensió al Port amb rítmica lentitud es realitza amb acompanyament d'alguna ullada de sol. Com de costum, en els darrers metres el pas rítmic i pausat es transforma en una veritable cursa i el grup, fins llavors simètric i ordenat, es desconcentra.

Port de Cabús (2.300 m.), enclavat en la carena principal que s'inicia al N. en la llunyana Pica d'Estats per abatre's als confins d'El Farro en els caients del pobre de Tirvia. Separació d'aigües entre el Valira a llevant i el Noguera Pallaresa a ponent. Bon mirador vers les fondalades de la vall de Tor i superb espectacle dels cims que la separen de la Vall Ferrera; pics de Gerri, Noris, Monteixo Destaca en direcció S., el Pic de Saloria (2.789 m.) des d'on es despenja una magnífica i ampla pala molt esquiable, que uns anys després comprovarem no pertany al mateix cim.

La vertiginosa baixada cap al Barranc de la Rabassa esdevé un esglai continuat; la gran quantitat de neu frustra les nostres il·lusions. Circumstancialment un descens ben aprofitable, tant per la seva longitud com pel desnivell (600 m. llargs), restarà en l'àlbum dels records, com una de tantes baixades.

Descalcem els esquís en els primers conreus de Tor, minúscul habitatge situat a 1.660 m. d'alçada, que resta amagat en la confluèn-

cia de tres barrancs; Vall de Peguera, Plaià i Rabassa. L'emigració ha tingut bona cura de rematar el feble alè de vida activa, que del passat eufòric li resta.

L'avi de l'hostal queda sorprès al contemplar l'arribada del nostre grup nombrós i l'habitual problema del sopar i dormir queda resolt mitjançant les patates amb rosta de cansalada, i la pallisa.

2.ª jornada

TOR (Pallars S.) - PORT NEGRE - ARINSAL (Andorra)

D'una nit de torb esbojarrat, n'ha nascut un dia de cel nítid i transparent.

Motxilla i esquís a l'esquena i per camí que comença no massa planer, ens endinsem pel Barranc de Plaià, encaixonats entre dretes cingleres. De sobte s'obra una extensa plana i les bordes de Sansa i la Palanca emmarquen el lloc donant-li un caràcter de paisatge fi i discret, rememorador d'un monumental «christma».

Els darrers vestigis de vegetació queden enrera; l'últim esforç es fa patent i a la fi establim nou contacte amb la carena que el dia anterior traspassàrem per Cabús, més al Sud.

Som en el Port Negre (2.569 m.) i les perspectives de la vessant andorrana prometen una bona esquuada. La neu ha millorat i una àmplia conca apareix al dessota nostre com bressol immens que frenarà el nostre impuls rabent.

De l'Alt de la Capa al Port Negre s'origina una depressió, l'ala septentrional de la qual reuneix condicions aptes per a fruit-hi de debò. El grau d'inclinació és idoni i la seva amplitud permet desplaçar-se d'un cap a l'altre sense preocupacions. Breus instants són suficients perquè el blanc lleng immaculat, quedi convertit en munió de capricioses figures quin comú denominador serà la corba més o menys tancada segons l'aptitud o el coratge de l'esquiador.

En arribar a una borda al costat de la qual hi ha una font, pràcticament l'esquiada s'ha acabat; encara que continuem amb els esquís als peus, som ja en aquells moments en què volem exprimer les possibilitats fins a la darrera conseqüència; cercar la congesta; salvar l'obstacle d'uns matolls o retornar passos enrera per llençar-se per altra vessant.

Entre arbres, clapissa i una forta pendent que ens malmet,

transcorren els darrers instants de la jornada... i de l'excursió. Pràcticament, Arinsal (1.500 m.) és la fi de la cursa. Una simple gestió i ens reintegrem novament a Les Escaldes.

M. PLANCHAT

(En la propera circular, "Rutes d'esquí" - II)

El Pallas (2.976 m.)

El majestuós Balaïtous, constitueix segurament el massís granític més bell de tot el Pirineu, i és on la cadena inicia el declivi cap al Cantàbric.

La seva grandesa deixa apagats una sèrie de satèl·lits molt interessants fins reduir-los amb una mena de culte a la personalitat, a miradors més o menys bons del mateix.

Amb motiu d'una memorable excursió al Midi d'Ossau, quan les fronteres eren menys còmodes de franquejar, vorejarem el Balaïtous i varem saltar a Arremoulit. Des del coll d'Arrius (doncs no volíem agafar el carrilet d'Artouste) tot contemplant el panorama, un cim de molta bellesa ens va atreure; era la piràmide de Pallas. Llavors vaig pensar que bé hi hauria un dia...

Dotze anys després, hem tornat a Arremoulit. La central hidroelèctrica d'Artouste ha tingut necessitat de les aigües d'Arremoulit i les restes sinistres d'un «chantier» ho han embrutat una mica. No hi ha els clàssics «barraquements» però sí quitrà, mangueres, ferros i fustes. Es d'esperar que essent altament combustibles molts d'aquests materials, la llar de foc del refugi cuidarà de fer paulatinament la neteja. En resum, la pau ha tornat allà: s'ha contribuït a la super-civilització, i el llac segurament ha guanyat de mides. El CAF també porta a cap obres d'ampliació del refugi, doncs sembla un lloc molt freqüentat.

Des d'Arremoulit es poden fer interessants ascensions, apart del Balaïtous; a l'Arriel, Arrius, Lurien, Pallas, i La Lie, tots ratllant els tres mil. Segurament és el millor punt (apart dels «barraquements» espanyols dels llacs d'Arriel) per pujar al Balaïtous per la Gran Diagonal, camí que té la virtut d'estalviar piolet i crampons a l'aficionat a les vies evidents.

Concretant novament sobre el Pallas, hem de dir que té quatre arestes bastant ben definides, les quals comporten altres tantes vies

i variants. La més fàcil és la N. dita del «Geodesiens», camí utilitzat per Peytier i Hossard el 1825. (Primera ascensió).

Nosaltres vàrem escollir la S. E. (no visible des d'Arremoulit) que arrenca directa des del Port de Lavedan, amb una dificultat de III grau. (Primera ascensió per Arruyer, Petitjean i Ollivier el 1937).

No hi ha dificultats especials si se segueix integralment l'aresta i un no s'embranca amb problemàtics flanqueigs per més evidents que semblin. S'inicia amb un notable mur al mateix port, i n'hi ha tres o quatre més alternats. Es troben plaques, diedres bastant impressionants, però d'alta adherència, i generalment quan semblen talment infranquejables tenen sempre solució per la vessant dels llacs d'Arriel. A trossos, el granit és bastant descompost amb abundància de materials en equilibri precari.

Des del cim, es divisa un panorama, no extraordinari, però sí notable, sobretot la vista del Balaïtous (cara N. i N.O.) amb la seva impressionant aresta. El Midi d'Ossau, és poc escaient des d'aquest punt, encara que molt net.

Per baixar es recomana el nomenat «cheminé Ladormeur» que utilitzant-lo de baixada sembla inversemblant, tenint sempre la impressió de quedar penjat a cada pas. El dit «cheminé Ladormeur» permet de contemplar amb detall l'aresta assolida, i sembla talment una heroïcitat. Tot flanquejant la tartera, de colors molt rovellats, es va altra vegada al coll de Pallas i en pocs minuts, aprofitant congestes, s'arriba al refugi.

Quan definitivament passem de muntanyencs a muntanyesos, —diferència que tan bé defineix el rehabilitat Unamuno amb allò de: «El montañés no es hombre de cumbres, sino el hombre de los repliegues del pie de la montaña; no es el hombre que domina a ésta, sinó el que es dominado por ella»— tornarem a Arremoulit. El tediós camping crec que hi podrà ésser molt soportable, i sense més aspiracions que gaudir del sol, l'aire lliure i mirar amunt, veurem, potser amb delit, passar la «nueva ola» amb la seva arrogància pròpia de l'edat.

I. PUIG

(De l'excursió feta amb en Pagès, Serra i Fusté).

(*) «Andanzas y visiones españolas», de M. de Unamuno.

Notes d'una primera excursió

Començarem l'excursió a la vall d'Ordesa. La natura s'hi ha recreat; és un paisatge ple d'avets i arreu s'hi troben salts d'aigua. Vàrem encaminar-nos al refugi de Goriz, sempre vorejant el riu; la vall, arreu formosa, és abrupta fins a Soaso, on es tanca. Després de cinc hores de camí arribem capvespre al refugi.

L'endemà ens aixecàrem amb l'intenció de pujar al Mont Perdut. Al cap de dues hores ens trobàvem al llac del Cilindre. D'aquí fins a dalt del cim, el camí tampoc no ofereix dificultats, puix la via normal, —essent any de poca neu— és per una tartera, fins l'últim repetxó del cim, que és una gelera d'uns quinze metres. Per dissort nostra, en ésser a dalt només vem poder gaudir de bella vista durant pocs minuts, car unes boires ens voltaren.

També anàrem al Cilindre. Cal situar-se al llac del mateix nom. Després es puja per una tartera, i ha de superar-se una grimpada de tercer grau. En ésser a dalt, ens recompensà amb la panoràmica que's divisava i que el dia abans no havíem pogut gaudir des del Mont Perdut.

Un altre dels dies, anàrem a Gavarnie, passant abans per la Gruta de Casteret. Aquesta, en el primer tram és un grandíol llac glaçat que no vàrem passar, ja que es necessitaven grampons.

El mateix dia ens quedà temps per a pujar al Taillón, des del qual s'oferí a la nostra vista una magnífica perspectiva del cercle de Gavarnie, des dels pics Astazou al Casc.

Baixàrem per la Bretxa de Roland fins a Gavarnie. Des del fons, l'aspecte del cercle, que tanca la vall, és realment impressionant, i agradós el verd intens dels prats on pasturaven nombrosos remats.

L'endemà, després de conegut el poble, cosa que el dia abans no havíem pogut fer per falta de temps, vem pujar altra vegada a la Bretxa de Roland, aturant-nos abans al refugi de Serradets i acabant a Goriz on vem fer-hi nit.

A les primeres hores del matí següent, empeníem el retorn a la llar, enduent-nos un grat record d'aquestes belles regions pireniques.

J. PRUNES - J. LLOBET

juliol del 1965

Any de centenaris

Dins el muntanyisme, 1965 ha estat un any commemoratiu.

Un d'ells, als Alps, la conquesta del Cervin, molt airejat, molt festejat.

L'altre centenari, del tot desapercebut, té lloc al Pirineu. Des del cim de l'Aneto, l'últim de 3.000 m. de la carena S.E. és el Pic Russell —assolit ara fa cent anys— no pas massa atractiu i certament poc visitat, que perpetua la memòria del seu primer ascensionista, el comte Henri Russell, gran pirineïsta, digne d'admiració i de recordar.

Sense premeditació, dins l'ampla geografia muntanyenca que els nostres associats han assolit enguany, ambdós cims han estat visitats. El Cervin o Materhorn, i el Pic Russell.

Honorant, doncs, la conquesta del Cervin i la memòria del comte Henri Russell, ens és plaent oferir-vos la resenya de les dites ascensions.

Centenari als Alps

El Cervin, gran massa de roca amb glaç empresonat, em cautivà des de que vàreig començar a aprendre el llenguatge muntanyenc. La seva ascensió se'm convertí en anhel, en obsessió, en una finalitat que em vàreig imposar portar-la a fi a la meua vida. A mesura que transcorria el temps, m'augmentava aquesta ànsia, fins que decidí que aquestes vacances eren les apropiades. No pensava fer-lo sol, perquè havia aconseguit entusiasmar a tres companys més que a l'hora de la veritat, em van dir que em busqués colla.

Així ho vàreig fer, essent motiu de crítiques, consells i comentaris, però persistent en la meua idea, el dia 17 de juliol, a la tarda, tot pensatiu, m'instal·lava en el tren que 18 hores més tard em deixava a Zermatt.

L'arribada a aquest poblet, em deparà grans sorpreses, la primera d'elles l'espectacular visió de la famosa piràmide que m'hi feia anar, i la segona, la grata trobada de dos espanyols que em reberen amb una cordialitat admirable. L'estada a casa seva va ésser un seguit de retòriques, consells i detallades explicacions de gran part dels més famosos accidents, ocorreguts últimament. No m'intimida-

ren, i a les 5 de la tarda, agafava el telefèric que em deixà a dues hores de camí del refugi de Hörnly.

Després d'haver contemplat la muntanya amb les darreres llums del dia, decidí anar a dormir d'hora, per l'endemà a les 2 de la nit, preparar-me per sortir. Va succeir que eren les 9 del matí quan em despertava el raig de llum que entrava per la finestra, i com era evident que no hi podia fer res, vàreig decidir tombar-m'hi i a les 9 del matí sortia a la terrassa del refugi a veure les cordades que l'havien fet. Cap al vespre arribaren uns francesos amb els que vàrem fer amistat i l'endemà fèiem l'ascensió junts.

Sortírem del refugi amb un dia molt clar, no es veia cap núvol ni per medicina, i començàrem l'ascensió amb silenci. A la poca estona, ja teníem el refugi sota els nostres peus, i al cap de pocs minuts més, ja començàvem a veure les llums de Zermatt, que oferien un aspecte impressionant, degut al silenci que regnava, de tant en tant, trencat pel soroll d'algun mosquetó.

Quan ja feia unes tres hores que teníem la feina entre mans, ens rodejà una boira, que quasi no es veia l'extrem de la cordada. Per una part va anar malament, perquè ens privava tota la visió de les muntanyes dels voltants, però, per altra part, va anar molt bé, ja que per arribar al refugi Solvay, hi ha una paret bastant difícil (paraules d'en Gaston Rebuffat), i la vàrem pujar amb una mà a la galta, cosa que no hauríem fet si s'haguessin vist els sèracs que al final ens esperaven. Després d'entrar al refugi per curiositat, continuàrem per una paret de l'esquerra, seguint la via normal, fins a trobar unes cordes fixes, i com els entesos amb la matèria havien corregut bastant, ens tinguérem d'esperar a que ells les fessin servir per baixar i ens tiressin més neu a sobre de la que volíem.

Al cap de poc que havíem pogut reemprendre la marxa, arribàvem sobre el capritxós cim sobre les 9'30 del matí. A l'arribar a dalt, pel contrari del que m'havia imaginat, només ens miràrem amb silenci i cara somrient i un dels francesos digué sècament: «Le Cervin c'est fini». La satisfacció personal que en aquells moments s'experimenta, no la trobo comparable a qualsevol altra que he viscut. Llavors comprenia més que mai, l'afany que feia exactament 100 anys i 6 dies, havia impulsat a aquells veritables pioners, assolir-lo per primera vegada.

Al cap de poc d'estar a dalt, començà a nevar i graniçar intensament, i la baixada que s'ha de fer tota desgrimpant, cada vegada es

feia més difícil i perillosa. Ens encaminàrem depressa cara avall, només encordats, però el segon de la cordada va relliscar, i, sortosament, ens va servir d'avís per baixar amb molt més compte i procurant estar el màxim d'estona assegurats amb uns pitons que es troben aproximadament a cada llarg de 60 metres. Per donar una petita idea de la verticalitat dels últims trossos, crec suficient el fet de que s'em va descordar un grampó mentre baixava per una corda fixa, i la reacció va ésser avisar a les altres cordades que ja feia estona estaven baixant; calculo que per anar-lo a buscar, s'haurien de remoure tots els sèracs que es troben al peu de la muntanya. Com sia que continuava nevant de fort, i la temperatura va baixar considerablement, ja que se'ns havia posat escarxa a les selles, ens férem la idea de quedar-nos en el Solvay, doncs continuar avall era cosa difícil i lenta. Després de desgrimpar una paret bastant vertical, amb les preses tapades de neu, arribarem sobre el refugi, i la fi de la remullada.

En el refugi, trobarem únicament un guia amb dos austríacs, i dos anglesos amb cara d'ésser bastant bons. La resta de guies havia tingut el temps just per anar al refugi de Hörnly.

Normalment, en el refugi Solvay, hi ha menjar, però en aquesta ocasió brillava per la seva absència, i després de sopar amb mitja ració de formatge, intentàrem dormir, abrigats amb una manta per a dos.

L'endemà, esperàrem que sortís el sol, i a les 9 del matí ens preparàvem per continuar el descens, i mentres m'estava a fora del refugi, cordant-me l'únic grampó que tenia, vaig sentir un murmurí a l'unísson, que eren els 2 francesos que vàreig deduir que resaven una oració que no coneixia, i el fet de que a l'acabar es senyessin, m'ho confirmà. Em va entrar un esborronament, en pensar que no era per costum, ja que a la sortida no ho havien fet, i fins al cap d'una estona que estava enfeinat amb el descens, no vàreig tornar a la normalitat.

Continuàrem lentament i a les 2 de la tarda, arribàvem a Hörnly, sense novetat, havent satisfet el nostre esperit.

Després de descansar, a les 6 prenia el camí cap a Zermatt, molt més content que a l'anada, i vàreig arribar a casa dels meus protectors, just a l'hora de sopar.

Josep M.ª Munill i Enrich

Juliol del 1965

De Russell a l'Aneto

Passar uns dies a la vall de Vallibierna és gairebé fer una ascensió a l'Aneto per una de les vies que la cara Oest brinda. La seva fortalesa i altitud es manifesta plenament des de Llosàs, amb les diverses arestes i crestes que arrencant-se de les glaceres fineixen al peu de la monumental creu.

Tot muntanyenc, tant si és la primera vegada o no de contemplar-lo, sent al seu fons la veu de la muntanya invitant-lo a gaudir d'una ascensió que sens dubte recordarà de bon grat molt de temps.

La tasca que ens imposàrem amb el meu company d'excursió, en Miquel Garcia, era assolir l'Aneto per la cresta Sud, o sigui des del Pic Russell, passant per Margalida, Tempestats i Espatlla d'Aneto.

Després d'un intent el dia anterior, que el temps i l'aigua ens varen fer desistir, ens trobem a les 7 del matí al cim del Pic Russell. Per haver fet ja un desnivell de prop de mil metres, l'hora és matinera, però convenient a l'intent nostre de a les hores més perilloses de migdia haver superat ja les dificultats més fortes de la travessia, doncs aquesta és llarga, i amb el temps, durant aquests dies molt inestable, una tempesta a plena cresta no és un programa massa acollidor.

El Pic Russell tenia per a nosaltres l'incentiu de complir-se aquest any els cent de la primera ascensió, feta pel propi comte Henri Russell, gran pirineïsta, que va ésser en els seus temps l'admiració de la gent per les seves ascensions que aleshores es consideraven quasi impossibles, i digne de recordar per la seva obra divulgadora del Pirineu, tant en caire actiu com de divulgació.

Comencem la travessia per la llarga cresta vers l'Aneto. De prompte, la primera dificultat se'ns presenta en la bretxa Russell; una бага abandonada ens mostra el camí per situar-nos al fons de la bretxa; preferim, no obstant, fer una desgrimpada un xic delicada abans de fer ús d'aquella бага, ja que temem que a mitjans del «rappel» se'ns trenqui. Superar l'altra vessant de la bretxa és una mica entretingut, doncs la paret és molt vertical i les preses molt separades obliguen a estirar-nos el màxim per tornar a passar al fil de la cresta (pas de III).

Continuem vers el Margalida, que aprop nostre el tenim, i amb una sèrie de dentellades hi arribem.

A mida que ens acostem a l'Aneto, noves visions se'ns mostren. Contemplem la glacera de Barrancs, una de les més importants del Pirineu, amb les seves esquerdes i clapes de gel brillants com un vidre. La cresta de Salenques que tan aprop nostre contemplem, i degut al mal temps no ens va permetre escalar-la.

Si el tros de Margalida a Tempestats pràcticament no té cap dificultat tècnica, solament una superació constant de blocs de tots tamanyes que serveixen per posar a prova el nostre fons, no podem dir igual de Tempestats a Espatlla d'Aneto, doncs al començar trobem uns gendarmes que hem de superar pel costat dret (passos de III). Trobant-nos de sobte amb un bastió, baixem uns metres per posar-nos sobre una plataforma i amb una sèrie de dentellades arribem a la bretxa de Tempestats (passos de III i IV).

La vessant Nord de la bretxa de Tempestats s'aguanta precàriament i és gairebé impossible evitar al desgrimpar que les pedres no rutllin fins a les glaceres. Trobant-nos al fons de la bretxa, amb les parets amenaçant ruïna i amb un vent que no sabem d'on surt, però que és inaguantable, la prudència ens recomana fer-ne via i sense dubtes enfilem l'altra vessant amb un flanqueig en diagonal a l'esquerra de la paret per situar-nos sota una xemeneia de blocs molt inestables. Superada aquesta, s'arriba a una roca foradada (passos de III) que s'ha de passar per dins. Al sortir a l'altre costat cal escalar una torre en forma de quadre (pas de III superior) per situar-se al fil de la cresta, i amb uns llargs de corda més, arribem a l'Espatlla d'Aneto.

Pràcticament en aquest punt les dificultats han desaparegut per anar a l'Aneto. Solament es qüestió d'uns minuts i ens trobem signant en el llibre registre, molt contents d'haver fet aquesta travessia tant de temps esperada per nosaltres.

Jaume GALOFRE

"La Prenyada" (Via Pokorsqui-Cerdà)

Aquesta via, situada en la paret Nord de l'esmentada agulla, es pot comptar entre una de les vies difícils de Montserrat, tant, que fou per espai de molt de temps un interrogant per a la majoria dels escaladors que setmanalment pugen al bonic massís de Montserrat per esplaïar-se en el seu esport. Solament s'havien aconseguit dues

ascensions, comptant amb la primera, i dintre l'ànim de tots pesava la gran dificultat, per lo que aquesta via es feu famosa.

Però l'amor a la dificultat i al desconegut, que constantment impulsa a tots els escaladors, no podia quedar defraudat davant una via de la que ben poca cosa se'n sabia, apart solament la gran finura i prestigi dels qui l'havien obert.

Fou a la fi, un dels millors montserratins, autor de la segona ascensió solitària a la via Puigmal del Cavall, qui intentà una ascensió que resolgués aquest interrogant que tant pesava en l'ànim de tots, aconseguint l'èxit. Després d'ell, han estat moltes les cordades que han assolit aquest monolit per l'esmentada via, a canvi però d'una sèrie de segurs i innovacions que posteriorment hi han anat col·locant altres cordades menys arriscades que les que conseguiren les primeres ascensions.

La fitxa tècnica que segueix es tal i com es troba la via en la actualitat.

FITXA TECNICA

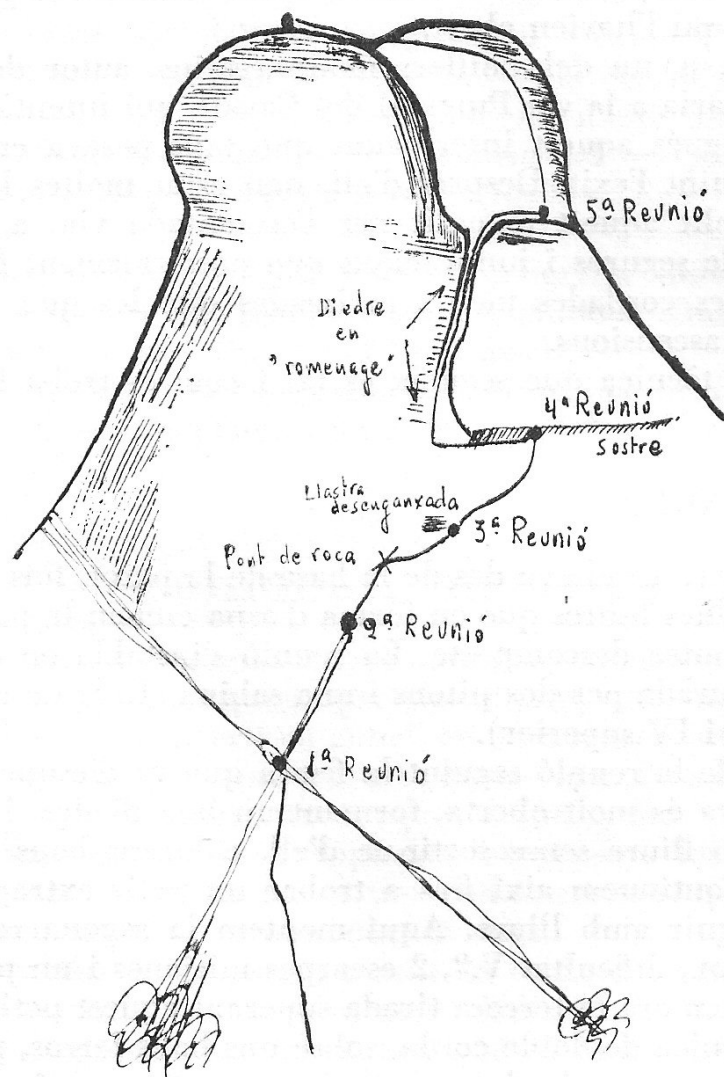
La primera tirada va des de la base de la paret, fins a l'encreuament de les dues fisures que en forma d'aspa creuen la paret. Es tota lliure i una mica descomposta. La reunió s'instal·la en un petit replanet, assegurada per dos pitons i una sabina (llarg de corda 35 m., dificultat IV i IV superior).

Sortim de la reunió seguint la fisura que va d'esquerra a dreta. Aquesta fisura és molt oberta, formant un bon diedre, i es pot evolucionar amb lliure sense sortir-ne d'ell, col·locant bons pitons d'assegurança. Continuem així fins a trobar un petit extraplom que'ns impedeix seguir amb lliure. Aquí montem la segona reunió (llarg de corda 20 m., dificultat V.^o, 2 escarpes mitjanes i un pitó).

Comencem ara la tercera tirada superant aquest petit extraplom empleant tècnica de doble corda, sobre uns bons ferros, però a mida que anem guanyant alçada aquesta fisura es torna més estreta, acabant per ésser pràcticament cega i impossible de pitonar. Abans, però, d'arribar en aquest punt, trobem un pont de roca per on hi passem una baga, i és a partir d'aquí que abandonem la fisura flanquejant amb lliure vers la dreta, cosa de uns dos o tres metres, per continuar ascendint en oblicu a la dreta vers una llastra desenganxada que ens permet pitonar amb seguretat i instal·lar la tercera

reunió sobre estreps (llarg de corda 28 m., material 3 escarpes, un tac i una baga, dificultat A 2 i V.º).

La sortida d'aquesta reunió és un dels passos claus de l'ascensió. Ens caldrà colocar-nos en l'últim esglaó dels estreps i així arribar a

un ferro ja clavat sobre aquesta llastra, on ens trobem. En aquest ferro hi col·loquem també un estrep i ajudant-nos amb ell ens superem al damunt seu, situant-nos també en l'últim esglaó d'on en sortim amb un delicat pas de V.º superior, però tenint molt bona presa. Continuem doncs en lliure obliquant vers la dreta, flanquejant cosa

d'un metre per damunt d'una espècie de «morro» que capritxosament forma aquí la roca. Pel damunt nostre la paret continua extraplo-mada, impeding el pas en lliure; així doncs, hem de flanquejar lo suficient fins a trobar pas per aquesta vertical paret. Un cop trobat aquest pas continuem en oblicu a l'esquerra fins a sota un gran sostre on també sobre estreps col·loquem la quarta reunió (llarg de corda 16 m., material: un ferro, dificultat V i V.² superior).

Per continuar l'ascensió ens caldrà flanquejar tot el sostre per sota amb doble corda fins a trobar de nou pas, i no haver-lo de superar. Aquest flanqueig és tan sols d'uns 6 metres; en ell aprofitem també algun pont de pedra que ens simplifica la feina. Al final del flanqueig i del sostre ens trobem que no podem continuar amb aquesta tècnica per falta de fisura bona, ni en lliure, degut a lo extraplo-mat del lloc on ens trobem, que tampoc ho permet. Aleshores, hem de colocar-nos en l'últim ferro que ens ha sigut possible clavar, fent una sortida en lliure d'un metre aproximadament en direcció a l'esquerra, o sigui continuant el flanqueig, ajudant-nos amb l'estrep que hem deixat en l'últim ferro. En aquesta posició, ens adonem que no podem continuar ni endavant ni endarrera, ni cap a un costat ni a l'altre, a part de que és bastant incòmode, doncs tot l'equilibri del cos l'aguantem amb una sola mà, però si allarguem la mà esquerra, —ajudant-nos si és precís amb el cos—, palparem allí una fisura, la qual no veiem, que permet clavar-hi un ferro tipus U, i queda perfectament segur. Tot això ho fem completament a ceges i fent servir solament la mà esquerra. Col·locat ja aquest ferro hi passem la corda de seguro i també un estrep, passant seguidament sobre d'ell de la forma més convenient i pràctica. Un cop sobre aquest ferro ens tornem a superar al màxim però ara en sentit vertical, col·locant-nos a l'últim esglaó dels estreps i arribant d'aquesta forma a clavar altre ferro, una escarpa grossa i llarga, en la que un cop situats al damunt seu, sortim ja en lliure dirigint-nos vers un diedre molt profund i vertical el qual superem fàcilment empleant en algun que altre lloc la tècnica del «romenage». En aquest tros cal anar en compte, doncs a pesar d'ésser relativament fàcil, es troba molt descompost. Aquest diedre ens porta a un replà gros i boscós on realitzem la cinquena i última reunió, assegurats amb qualsevol dels arbres que allí es troben (llarg de corda 30 m., material 6 escarpes, un tac, una бага, dificultat A 2, A 3, V i IV).

Els deu metres escassos que ens falten per acabar ja l'ascensió, són fàcils de III grau i consisteix en seguir la via normal d'aquest monolit.

Ascensió realitzada per A. Perxachs i A. Casanovas.

Material que cal portar en les actuals condicions: 2 quarantes, 3 estreps, 2 bagues, 2 ferros tipus U tamany mitjà i un de gros, i 4 pitons «simons» llargs.

Temps a emprar-hi per una cordada de dos escaladors: de 2 a 3 hores.

Angel CASANOVAS
GESAM - GEEA

CRONICA

CAMPING A "FONT MARTINA", MONTSENY

El CENTRE estigué representat amb 3 tendes plantades i 10 acampadors a la benedicció i inauguració dels terrenys que l'Excma. Diputació Provincial de Barcelona ha habilitat per a camping, anomenat Font Martina, al Montseny.

L'Excel·lentíssim Sr. President de la Diputació, qui honorà l'acte amb la seva presència, en sentit parlament en féu l'ofrena.

IN MEMORIAM

El nostre Centre estigué representat oficialment en l'acte celebrat a l'ermita de Sant Marçal (Montseny) el darrer dia 14 de novembre, en memòria dels excursionistes morts a muntanya durant l'any. Foren nombrosos els nostres socis que assistiren a l'acte esmentat.

BOTIQUI A LA MOLA

El darrer dia 20 de novembre, una representació de la Creu Roja Local en la que hi figuraven el President i Vice-president de la benemèrita institució, Srs. P. Mundet i J. Guillamot, es traslladà a La Mola a l'objecte de fer entrega del botiquí d'urgència que ha quedat instal·lat a l'hospederia allí existent.

L'esmentat botiquí està a disposició dels excursionistes que en tinguin necessitat.

El nostre president i vice-president, Srs. M. Planchat i C. Ballbé estigueren presents en l'acte esmentat.

CONFERENCIES

Com a iniciació dels actes corresponents al curs 1965-1966, Mr. Pierre Birling, president del Club Alpí Francès, Secció «Haute Rhin» i del comité central del CAF a París, va donar-nos una conferència amb diapositives color titulada «Petites et Grands Montagnes aux 4 saisons».

Pura delectació pel nostre esperit va ésser la vetllada, de bon record, amb la visió encisadora d'un seguit d'escollides diapositives que rimaven perfectament amb la paraula justa i mesurada, la frase profunda, el pensament de Mr. Pierre Birling, que tant sent i estima la muntanya, i amb qui l'auditori s'identificà plenament.

—El professor Sr. J. Monturiol va projectar-nos un film i unes esplèndides diapositives en color, resultat del seu viatge per terres nord-africanes.

Amb concisió i facilitat vàrem anar seguint el seu recorregut pels camins desèrtics, coneixent les precàries formes de vida dels diferents pobles que com a denominador comú tenen el desert, separats, però, no per unes divisions polítiques en forma de països, sinó per sistemes de viure, costums i alguns d'ells, inclús, per remarcables diferències ètniques. L'esperit científic i observador del Sr. Monturiol i els seus amics quedaren ben de manifest. Els seus contactes amb les tribus transhumanes; el casament entre els tuàregs i el seguit d'interessants anècdotes sobre el desert en general varen fer-ne una vetllada molt agradable a tots.

—L'excel·lent periodista i bon amic del nostre Centre, Sr. Francesc Gurri i Serra, ens explicà un ric anecdotari, fruit del seu esperit observador, del viatge que va fer per terres de Castella i Portugal. L'anunciat de la seva dissertació era la de «Viatge a Portugal per les Batueques i Les Hurdes».

Amb extraordinària facilitat de paraula, el Sr. Gurri anà comentant una sèrie de diapositives, testimoni gràfic de ciutats i pobles

d'una Castella rica en monuments, vigència d'una passat històric del que encara sembla en visquin els seus habitants. Adintran-se ja pels camins que condueixen a Les Hurdes, poguérem adonar-nos de les formes de vida i costums dels seus habitants, pels quals sembla que el calendari del temps s'hagi detingut fa centúries. Dels polsosos camins extremenys passà a descriure'ns interessants facetes del veí i desconegut Portugal.

Per dessota l'aguda ironia emprada pel Sr. Gurri hi han les aspres i dures realitats d'uns fets que d'aquesta forma quedaren matitzades i adequadament enteses per tothom.

EXCURSIONS EFECTUADES

Pirineu

— A la vall d'Ordesa, refugi de Goriz, ascensió al Montperdut i Cilindre, Gruta Casteret, ascensió al Taillón, travessia Bretxa de Roland, Gavarnie, Bretxa de Roland, Goriz i Vall d'Ordesa, pels Srs. J. Prunés i J. Llobet, els dies 25 al 29 de juliol.

— Ascensió a les «Frondeillas» central-oriental, per la cresta E. per F. Burgos, V. Ferrer i J. Piera, el dia 20 de juliol.

— Ascensió a les «Frondeillas» central-oriental, per la paret E., per J. Centelles i F. Perich, el dia 20 de juliol.

— Ascensió a la «Punta Zarra», paret N.E., per F. Martinez i M. Polonio, el dia 20 de juliol.

— Ascensió a la «Bretxa Latour», per F. Lozano i J. Raventós, el dia 20 de juliol.

— Ascensió a la «Gran Fache», cresta O., per J. Centelles, F. Perich, M. Polonio i V. Ferrer, el dia 21 de juliol.

— Ascensió a la «Bretxa Latour», per F. Martinez y F. Lozano, el dia 21 de juliol.

— Ascensió al «Cristaills», per F. Burgos i J. Piera, el dia 22 de juliol.

— Ascensió a «Cristaills», bretxa, per F. Burgos i J. Piera, el dia 23 de juliol.

— Ascensió al «Balaïtous», per F. Burgos, F. Lozano, F. Martinez, M. Polonio, V. Ferrer i J. Piera, el dia 24 de juliol.

— Ascensió al «Cristaills», per J. Benet i J. Raventós, el dia 24 de juliol.

— Ascensió i travessia «Cristaills» - «Soulano» per la cresta del Diable, per F. Burgos i J. Piera, el dia 25 de juliol.

— Ascensió al Pic de l'Infern, cresta E., per F. Martinez i J. Piera, el dia 26 de juliol.

— De la vall de Pineta al Refugi de Tocarrull, ascensió al coll del Cilindre, al Montperdut i refugi de Goriz. De Goriz a la Vall D'Anyiscle. Ascensió a la Peña Montañesa des de Los Molinos (Ainsa), pels Srs. J. M. Soler, Joan Soler i M. Planchat, els dies 7 a 10 d'agost.

— De Vernet Les Bains al refugi de Cortalets, Pica del Canigó, Sant Martí del Canigó, per la Srta. Pepita i els Srs. E. Barrull, J. M. Soler i Sra. i Sr. M. Campos i Sra., els dies 15 i 16 d'agost.

— Excursió a Núria, Nou Creus, Nou Fonts, Núria, i ascensió al Puigmal, per M. Guilera, P. Martinez i J. Busqueta, els dies 10 a 12 d'octubre.

Excursions

— Excursió al Turó del Montcau, Roques de la Coca, els Emprius, Font del Llor, i Sant Llorenç Savall, per Srtes. Cristina i Montserrat i Sres. M. Estella, J. Garcia i Joan, el dia 15 d'agost.

— Excursió al Puig de la Creu, Cingles de Gallifa, Sant Sadurní de Gallifa, per Srtes. G. Batalla, A. Roig i Srs. A. Guitart, J. M. Serano, Juli, J. Marcet, M. Campos i Sra., el dia 29 d'agost.

— Acampada a la Cova del Drac els dies 31 juliol i 1 d'agost, per J. Estella i 11 assistents més.

— A coll Formic i Matagalls, per A. Guitart, Juli, M. Campos i Sra., el dia 9 de setembre.

ESPELEOLOGIA

Els dies 11 i 12 d'agost passat els socis espeleòlegs Srs. J. Estella i M. Garcia collaboraren en la recerca dels infortunats que desaparegueren en la gruta "Tuta Freda" de Bellver de Cerdanya.

— «Avenc del Daví», per Cuadrat, Català, Miquel, Estella i Polonio, el dia 21 de març.

— «Avenc de Castellsapera», per Miquel, Polonio i Català, el dia 28 de març.

— «Avenc de Can Torres», per Margarit i Català, el dia 23 de maig.

— «Avenc del Llest», per Margarit, Cuadrat, Català i Busqueta, el dia 22 d'agost.

— «Avenc de les Pinasses», per Margarit, Cuadrat i Català, el dia 5 de setembre.

ESCALADA - G.E.S.A.M.

Sant Llorenç

— «Roc de l'Esquirol», nocturna el dia 16 maig, per J. Serrat i amic.

— «Cavall Bernat», via O., i «Les Castellasses», per J. Serrat i amic, el dia 17 de maig.

— «Cingle dels Cavalls», via directíssima, per V. Ferrer, «Kiku» i J. Piera, el dia 6 de juny.

— «Roc de l'Esquirol», nocturna el dia 13 de juny, per J. Munill, J. P. i «Kiku», el dia 13 de juny.

— «Cova del Drac», via interior, per J. Galofre, M. Campos i «Barretina», el dia 13 de juny.

— «Cova del Drac», via normal, per M. Garcia, A. Guerra, M. Polonio i amic, el dia 13 de juny.

— «Roc de l'Esquirol», via Montserrat, i «Cavall Bernat», per J. Galofre i amic, el dia 13 de juny.

— «Roc de l'Esquirol» i «Roca Petanta», per J. Llobet, R. Casas, M. Garcia i «Aranya», el dia 13 de juny.

— «Cova del Drac», per M. Garcia i «Aranya», el dia 1 d'agost.

— «Agulla Petita de les Fogaroses», per M. Polonio, J. Balada, J. Piera i F. Martinez, el dia 8 d'agost.

— «Cavall Bernat» i «Roca Petanta», per L. Andreu i L. Comas, els dies 22 i 23 de juliol.

— «Paller de les Fogaroses», via doble corda, per J. Centelles i Kiku, el dia 8 d'agost.

— «Paller de les Fogaroses», via normal, per F. Martínez, M. Polonio, J. Centelles, J. Balada i J. Piera, el dia 8 d'agost.

— «Agulla Petita de les Fogaroses», via Baveresa, per F. Martinez, M. Polonio, J. Balada i J. Piera, el dia 8 d'agost.

— «Cap de Faraó», per L. Andreu i P. Perxachs del C. E. Puigmal, el dia 15 d'agost.

— «El gegant de les Fogaroses», per M. Garcia, F.B.V.; Ferrer i J. Galofré, el dia 29 d'agost.

— «Cap de Faraó», per P. F. i V. Ferrer, el dia 5 setembre.

— «Cap de Faraó», per J. Aced i J. Piera, el dia 5 setembre.

— «Cap de Faraó», per J. Galofré i A. Grau, el dia 12 de setembre.

— «Roc de l'esquirol», per A. Grau, A. Almirall, Argemí, el dia 12 de setembre.

— «Les Castellasses», via Matalonga, per R. Vilalta, J. Serrat i J. Piera, el dia 12 de setembre.

— «Balma de Ses Corts», 4.ª ascensió, per V. Ferrer i Kiku, el dia 19 de setembre.

— «Cavall Bernat», paret O. per J. Aced i J. Piera, el dia 19 de setembre.

— «Agulleta de les Fogaroses», per M. Campos i J. M. Serrano, el dia 26 de setembre.

— «Balma de Ses Corts», per V. Ferrer i Kiku, el dia 26 de setembre.

— «Aresta llarga del Cingle dels Cavalls», per la cordada atrevida, el dia 26 de setembre.

— «Roc de l'Esquirol», via Montserrat, per J. Aced i J. Balada, el dia 26 de setembre.

— «Gegant de les Fogaroses», per J. Galofré, M. Garcia, V. Ferrer i Kiku, el dia 3 d'octubre.

— «Cavall Bernat», «Roc de l'Esquirol» i «Les Castellasses», per J.C.C. i J. Munill, el dia 6 d'octubre.

— «Cap de Mort», per Pep i Kiku, el dia 12 d'octubre.

— «Cap de Faraó», per M. Garcia i Araña, el dia 12 d'octubre.

— «Roc de l'Esquirol», via cinquantenari, per R. Latre i J. M.ª Munill, el dia 24 d'octubre.

— «l'Esquirol», via normal, solitari, Josep M.ª Munill, el dia 7 de novembre.

Sots del Bach

— «Roca del Salt», Paret Bèstia, per J. Munill, J. Piera, el dia 26 de setembre.

— «Germana Gran», via normal, per F. Perich, V. Ferrer, J. Munill i J. Piera, el dia 26 de setembre.

— «Germana Petita», per l'aresta E., per F. Perich, V. Ferrer, J. Munill i J. Piera, el dia 26 de setembre.

Montserrat

— «Punta Monistrol», per J. Serrat i amic, el dia 13 de maig.

— «La Mòmia», per J. Llobet i M. Garcia, el dia 11 de juliol.

— «El Rave», per J. Galofre, M. Garcia i J. Estella, el dia 22 d'agost.

— «La Campana», via rappel, per J. Galofre i M. Garcia, el dia 22 d'agost.

— «El Gorro Frigi», per J. Piera i «Kiku», el dia 22 d'agost.

— «Magdalena Superior», per J. Piera, el dia 22 d'agost.

— «Magdalena Inferior», per J. P., A. Prats i «Kiku», el dia 22 d'agost.

— «La Mòmia», per J. Munill i J. Balada, el dia 11 juliol.

— Travessia dels «Flautats», per R. Casas i J. Munill, el dia 11 juliol.

— «Gorro Frigi», per Kiku i J. Piera, el dia 29 d'agost.

— «Agulla del Miracle», via GESAM, per la cordada atrevida, el dia 12 de setembre.

— «Gorro Frigi», via Vilaplana, per la cordada atrevida, el dia 19 de setembre.

— «Punta Monistrol», per M. Garcia i J. Centelles, el dia 10 d'octubre.

— «Travessia dels Flautats», per Pep, J. Balada, J. Piera i Kiku, el dia 10 d'octubre.

— «El Lloro», per Kiku i J. Piera, els dies 31 d'octubre i 1 de novembre.

— «El Pingüí» i «Aresta dels Brucs», variant GESAM, 1.ª absoluta, per Kiku, J. Aced i J. Piera, els dies 31 d'agost i 1 novembre.

— «La Cadireta», via Anglada-Guillamón, per Josep M.ª Munill i M. Piera, el dia 1 de novembre.

DECORACIÓN

ELLSA

Carretera Martorell, 58

Teléfono 4913

MOTO-SIERRAS

McCULLOCH

La que prestó servicio en el Campamento

Agencia oficial Tarrasa y comarca:

GASPAR

Agencia oficial OSSA - LAMBRETTA

Dr. Ullés, 41

Teléfono 1471

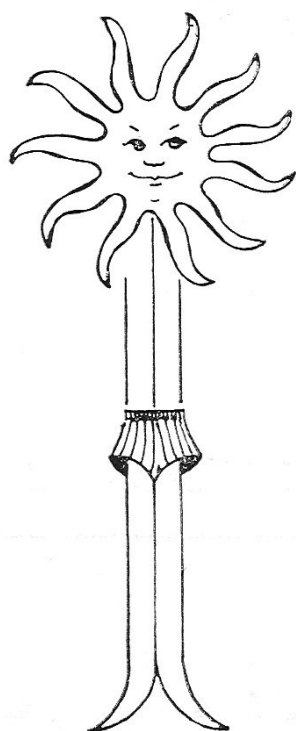
deportes aneto

Mayor, 36 - Teléfono 3047

se complace en ofrecer a su distinguida clientela sus secciones de deportes:

**FUTBOL - PATINAJE - PING-PONG - HOCKEY - TENIS - BALON-
CESTO - ALPINISMO - ESQUI - BOXEO - FRONTON - ARMERIA,
etc., etc.**

En nuestro comercio encontrará un extenso surtido de material nacional y extranjero a precios popularísimos con garantía de calidad.

deportes alpinos

le ofrece
el mejor surtido en

TIENDAS CAMPING
SACOS DORMIR
COLCHONES NEUMATICOS
etc., etc.

RUTLLA, 31

TEL 4069

FOTOS

francino

Plaza España, 13

Teléfono 2833

TARRASA